

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: J.L. , narozen ...
bytem ...
právně zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, sídlem
Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti
žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366,
sídlím Škroupova 18, 306 13 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2018, č. j. PK-DSH/15783/17,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 5. 3. 2018 domáhal přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2018, č. j. PK-DSH/15783/17, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 8. 11. 2017, č. j. MMP/271005/17, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „silniční zákon“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč, náklady řízení ve výši 1 000 Kč a dva body v rámci bodového hodnocení řidičů.
2. Žalobce v žalobě namítal, že odůvodnění materiální stránky přestupku spočívajícího v nepředložení řidičského průkazu nebylo správním orgánem řádně zdůvodněno. Správní

orgán uvedl, že došlo k porušení či ohrožení právem chráněného zájmu, tedy ani nerozlišil, zda byl zájem chráněný zákonem porušen či ohrožen. Již z tohoto důvodu je rozhodnutí prvního stupně nepřezkoumatelné. Správní orgán však neuvedl ani to, k jaké konkrétní újmě mělo dojít, a jaký byl její konkrétní rozsah. Jeho úvahy byly natolik obecné, že by je bylo možné použít v jakémkoliv případě porušení povinnosti předložit řidičský průkaz a výzvu. Dále žalobce uvedl, že v daném případě reálně k žádnému prodlení či omezení průkazného zjištění či ověření dat ve vztahu k řidičskému oprávnění řidiče dojít nemohlo, neboť žalobce předložil všechny ostatní doklady, mj. i občanský průkaz, a policisty byl tak snadno a rychle vylustrován a ztotožněn pomocí služební mobilní aplikace. Žalobce je tedy toho názoru, že obecné úvahy správního orgánu tak jsou zcela nepřiléhavé. Žalobce uvedl, že z žádné z výpovědí vyslechnutých policistů nelze dovodit, že by kvůli nepředložení řidičského průkazu ve fyzické podobě (avšak předložené v podobě elektronické kopie – fotografie zobrazené v mobilním telefonu žalobce) mělo dojít k ohrožení zájmu chráněného zákonem. Z žádné z výpovědí rovněž nevyplynulo, že by se žalobce nepředložením řidičského průkazu chránil proti jeho zadržení, protože z dokazování nevyplynulo, že by policisté chtěli žalobci řidičský průkaz zadržet, a tedy ani v tomto směru nedošlo k ohrožení zájmu chráněného zákonem. Žalobce je dále názoru, že polehčující je i skutečnost, že jednal v přesvědčení, že nejedná protiprávně, neboť uvěřil názoru, že pokud např. řidič neustále ztrácí řidičský průkaz, může si jej vyfotit a předkládat policistům při případné silniční kontrole prostřednictvím mobilního telefonu. I kdyby tento právní názor nebyl správný, jedná se podle názoru žalobce o polehčující okolnost, neboť žalobce tak jednal v negativním právním omylu. Žalobce tedy zastává názor, že s ohledem na výše uvedené, nebyla naplněna materiální stránka přestupku údajně spočívajícího v nepředložení řidičského průkazu. Současně žalobce namítal, že správní orgán naplnění tohoto znaku přestupku řádně nezduvodnil, neboť jeho úvahy byly pouze obecné a k tomu ještě nepřiléhavé, nezohledňující konkrétní okolnosti případu. Žalobce dal soudu k uvážení, zda není zmiňovaný právní názor správný, neboť žalobce nadále shledává jistou logiku v názoru, že jako předložení řidičského průkazu lze tolerovat též předložení jeho kopie, neboť zákon nestanovuje, že musí být předložen originál. Žalobce dále uvedl, že je toho názoru, že ani odůvodnění materiální stránky překročení rychlosti není přezkoumatelné, neboť i v tomto případě správní orgán uvedl vágní úvahy. Správní orgán nijak nepopsal, jaké konkrétní skutečnosti hodnotil, jak je hodnotil a s jakým výsledkem. Žalobce zejména namítal, že se správní orgán vůbec nezabýval povahou daného úseku a adekvátností rychlostního limitu 50 km/h, což je přitom z hlediska závažnosti překročení rychlosti podle názoru žalobce to nejdůležitější. Správní orgán pouze uvedl, že místo přestupku zohlednil. Žalobce přitom poukázal na to, že k přestupku mělo dojít v úseku, který rozhodně nelze nazvat „typickou obcí“. Jedná se o čtyřproudovou pozemní komunikaci se stavebně oddělenými jízdními pruhy, ve směru jízdy žalobce je zde navíc 4% klesání, povahou se tak jedná spíše o mimoměstský úsek silnice pro motorová vozidla, který je navíc z kopce. Jedná se o periferii, kde se vyskytuje minimum chodců. Z těchto důvodů dle názoru žalobce nemohl být nikdo ohrožen tím, pokud by v daném úseku jel skutečně rychlostí 68 km/h, jak je mu kladeno za vinu. Žalobce současně zastává názor, že rychlostní limit 50 km/h je v daném úseku zcela neadekvátní, je zde nastaven nedůvodně nízko, a takové omezení svobody pohybu tedy ani není proporcionální, a tedy ani zákonné. Pokud by zde tedy formálně měl platit rychlostní limit 50 km/h, jeho případné porušování v odůvodnitelné míře (zde cca do 70-80 km/h) není možné sankcionovat, neboť se jedná pouze o důsledek nezákonného excesu při stanovování rychlostního limitu

v neodůvodněně nízké míře. Žalobce zde navrhoval nechat vypracovat znalecký posudek znalcem z oboru dopravy k otázce, jaký je adekvátní rychlostní limit v tomto úseku a zda lze rychlostní limit ve výši 50 km/h v tomto úseku označit jako nižší než adekvátní, a to jak z hlediska bezpečnosti, tak z hlediska plynulosti silničního provozu. Žalobce dále namítal, že správní orgán řádně neodůvodnil a neprokázal, že by k přestupku skutečně došlo v obci ve smyslu silničního zákona, tj. § 2 písm. cc). Správní orgán se totiž nijak nezabýval tím, zda k měření rychlosti došlo v úseku, který byl označen značkou „Začátek obce“ a „Konec obce“, jakož se nezabýval ani tím, zda se předmětný úsek nachází v zastavěném území. Žalobce si nevzpomíná, že by před změřením projel kolem značky „Začátek obce“ a správní orgán nikterak neprokázal, že k přestupku došlo v obci. Žalobce dále namítal, že správní orgán z § 18 odst. 4 silničního zákona bez dalšího dovodil rychlostí limit 50 km/h, ačkoliv toto ustanovení obsahuje i další rychlostní limity pro obec v závislosti na tom, o jaký druh pozemní komunikace se jedná. Tímto se však správní orgán již nezabýval, a jeho závěr o platném rychlostním limitu je tak nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Žalobce dále namítal, že správní orgán řádně nezdůvodnil uloženou pokutu. Správní orgán pochybil dle názoru žalobce v tom, že při výměře výše pokuty nepřihlížel k zákonným kritériím uvedeným v § 37 až 40 zákona č. 250/2016 Sb., který měl být aplikován již s ohledem na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, neboť rozšíření zákonných kritérií pro výměru sankce je pro obviněného příznivější. Správní orgán nezohlednil ani všechna zákonná kritéria dle zákona č. 200/1990 Sb., neboť nijak neřešil, zda a jakým způsobem byl žalobce pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení. Správní orgán nezohlednil ani podstatné polehčující okolnosti, které žalobce zmínil v rámci žalobních námitek ohledně nenaplnění materiálního znaku jednotlivých přestupků. Žalobce je názoru, že pokud správní orgán považoval za adekvátní uložit příkazem pokutu ve výši 2 000 Kč, je nespravedlivé, pokud s totožným odůvodněním uložil totožnou výši pokuty i rozhodnutím prvního stupně. Žalobce uvedl, že samotným vedením řízení vznikla žalobci újma, která měla být do pokuty započtena. Správní orgán však namísto toho, aby pokutu adekvátně snížil, tuto ponechal v původní výši, a nadto ještě žalobci uložil povinnost uhradit náklady řízení, tedy konečnou částku, kterou musí žalobce uhradit, navýšil na 3 000 Kč. Žalobce rovněž namítal, že pokud byl v době měření střední provoz, nemůže se jednat o přítěžující kritérium, ale toliko o kritérium neutrální. Žalobce dále namítal, že se správní orgán dopustil porušení zákazu dvojího přičítání, neboť dvakrát hodnotil totožnou skutečnost v neprospěch žalobce, a to hodnotu naměřené rychlosti. Poprvé s ohledem na to, že tím došlo k prodloužení brzdné dráhy, podruhé s ohledem na to, že se tato hodnota blíží horní hranici skutkové podstaty. Žalobce dále namítal, že přestupek spočívající v nepředložení řidičského průkazu rozhodně nespáchal z nedbalosti nevědomé a právě proto správní orgán nic takového neprokázal a jeho úvahy nelze považovat za logicky správné. Závěr správního orgánu, že žalobce jednal z vědomé nedbalosti, je naprosto nepřiléhavý, neboť žalobce měl i s ohledem na to, co vzal za zjištěné správní orgán, za to, že nejedná protiprávně. Hovořit by tak bylo možné maximálně o nevědomé nedbalosti. Žalobce dále namítal, že výrok rozhodnutí prvního stupně je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Jedná se předně o § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990, jakož i o § 13 odst. 1 tohoto zákona. Ve výroku však chybí též ustanovení právního předpisu, podle kterého byla žalobci uložena povinnost uhradit náklad řízení. Žalobce rovněž poukazuje na to, že mu byla tato povinnost uložena podle vyhlášky, která v době vydání rozhodnutí byla již zrušena. Správní orgán rovněž dle názoru žalobce překročil

svou pravomoc, pokud mu výrokem závazně určil, že pokutu a náklady řízení musí uhradit poštovní poukázkou nebo bezhotovostním převodem. Taková pravomoc správnímu orgánu nepřísluší, je to naopak žalobce, kdo má možnost zvolit si způsob splnění této povinnosti (§ 163 odst. 3 daňového řádu). Této možnosti však byl žalobce zbaven nezákonným výrokem rozhodnutí prvního stupně. Žalobce rovněž namítal, že výrobcem a současně i autorizovaným metrologickým střediskem, byl v případě použitého rychloměru též subjekt, RAMET a.s., který má dlouhodobě v ČR monopol na radarové rychloměry. K tomu žalobce namítal, že dle jeho názoru je ověřovací list nezákonný, neboť byl vydán v rozporu s § 14 správního řádu (ověřovací list není nic jiného než osvědčení podle správního řádu). Pokud totiž o ověření rychloměru rozhoduje jeho výrobce a prodejce, lze si jen stěží představit, že by taková osoba neměla ekonomický zájem na tom, ověření svému výrobku udělit, když pokud by mu ověření uděleno nebylo, byl by rychloměr prakticky nepoužitelný a tedy také neprodejný. Je tak současně porušována obecná právní zásada *nemo iudex in causa sua*. Z těchto důvodů žalobce požadoval zrušení ověřovacího listu v přezkumném řízení a do vyřízení tohoto podnětu navrhoval přerušit řízení, neboť se jedná o předběžnou otázku. Žalobce dále poukazoval na skutečnost, že policisté sice mají dle § 79a silničního zákona pravomoc provádět měření rychlosti, žalobci se však nepodařilo nalézt zákonnou oporu k tomu, aby policisté mohli měřit rychlost skrytým způsobem, tedy bez vědomí osoby, o jejímž jednání je pořizován důkaz. V daném případě bylo nesporné, že měření rychlosti bylo prováděno z policejního vozidla v civilním provedení, tedy zcela jistě vědomě a záměrně utajeným způsobem. Z právního řádu přitom vyplývá, že důkazy lze zásadně pořizovat pouze s vědomím dotčené osoby a konkrétní výjimky musí být výslovně stanoveny zákonem. Jelikož taková výjimka není zakotvena ve vztahu k měření rychlosti podle § 79a silničního zákona, je nutné dovodit, že taková pravomoc policistům nebyla svěřena, a skryté měření rychlosti je tedy excesem, postupem *ultra vires*, a tedy výstup z měření prováděného skrytým způsobem je nepoužitelným důkazem, viz § 51 odst. 1 správního řádu, neboť se jedná o důkaz získaný v rozporu s právními předpisy. S uvedeným souvisí i další námitka žalobce, a totiž, že nebyl dodržen předepsaný účel měření rychlosti – zvyšování bezpečnosti provozu. Pokud je totiž měření prováděno jako zde skrytým způsobem, dojde jen k minimálnímu naplnění účelu dané pravomoci, neboť potrestaný řidič se sice hypoteticky může v budoucnosti polepsit, přesto však již došlo, dle závěrů správních orgánů, k následku, a totiž k velmi abstraktnímu ohrožení bezpečnosti provozu. Pokud by však bylo měření prováděno viditelně, preventivní efekt by byl mnohonásobně vyšší, neboť asi každý řidič, který by policejní vozidlo uviděl, by zpomalil, obávaje se měření. Je tedy zřejmé, že závěr, že měření rychlosti musí být prováděno viditelným způsobem, odpovídá i účelu daného ustanovení, jedná se tedy také o výklad teleologický. Nelze též přehlédnout, že správní orgán se touto podmínkou měření rychlosti, a totiž jeho účelem, nezabýval, a jedná se tak o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Žalobce rovněž považuje za nepřezkoumatelný postup správního orgánu, který od naměřené rychlosti odečetl odchylku 3%, aniž uvedl, a základě jakého podkladu tak činí a aniž tento podklad učinil obsahem spisu, aniž jej provedl jako důkaz a aniž tento podklad učinil obsahem spisu, aniž jej provedl jako důkaz a aniž žalobci umožnil se s tímto podkladem seznámit a vyjádřit se k němu. Takový postup se žalobci jeví jako nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Nelze rovněž přehlédnout, že tato údajně legitimní odchylka byla správním orgánem nesprávně spočítána. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán rozhodoval na základě vyhodnocení provedeného měření rychlosti pomocí jisté „šablony“, jeho postup však byl

naprosto nepřezkoumatelný, neboť toto nebylo provedeno jako dokazování, nebyl o tom řádně pořízen protokol, a zejména postup při vyhodnocování měření pomocí šablony neměl žádnou oporu v provedeném dokazování, jak ostatně konstatoval též žalovaný. Žalobce se neztotožňuje se žalovaným, že tato vada je nepodstatná, neboť pokud správní orgán toto považoval za nezbytné, není žalovaný povolán k tomu, aby tento zcela zásadní důkaz „vymazal“. Takto dochází ke krácení práv žalobce ztrátou možnosti se odvolat, protože pokud by žalobce věděl, že rozhodnutí prvního stupně není opřené o vyhodnocení měření pomocí šablony, žalobce by proti provedenému měření rychlosti brojil. Z odůvodnění rozhodnutí prvního stupně však vyplývá, že správní orgán provedené měření zhodnotil pomocí šablony, což žalobce považoval za dostatečně věrohodné, a tedy proti měření rychlosti nic nenamítal. Žalovaný se však tím, zda žalobci nevznikne jeho postupem újma, nijak nezabýval, a to ačkoliv to bylo jeho povinností dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Podle názoru žalobce se totiž jedná o změnu rozhodnutí prvního stupně, pokud žalovaný takto mění odůvodnění rozhodnutí prvního stupně. Současně je však nutné namítnout, že takový záměr žalovaného není patrný z výroku jeho rozhodnutí, a toto rozhodnutí tak je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť výrok a odůvodnění je v rozporu (podle výroku se rozhodnutí prvního stupně v celém rozsahu potvrzuje, odůvodnění však směřuje ke změně rozhodnutí prvního stupně v části odůvodnění). Žalobce dále v žalobě projevil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl provedení naprosté anonymizace rozhodnutí ve věci. Žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2018, č. j. PK-DSH/15783/17, sp. zn. ZN/2993/DSH/17, včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 8. 11. 2017, č. j. MMP/271005/17, sp. zn. SZ MMP/130272/17 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že se nedomnívá, že by nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Skutečnost, že se žalobce brání tím, že ukázal na místě ofocený řidičský průkaz na mobilním telefonu, nelze považovat za skutečnost tak zásadně snižující společenskou nebezpečnost jednání odvolatele, že by bylo namíste pochybovat o naplnění materiálního znaku přestupku, neboť řidičský průkaz dle úředního záznamu sepsaného z dané silniční kontroly policistkou pppap. Š. měl být rozpoznatelný jen dle tvaru a barvy kartičky, nebylo zřejmé, zda není upravován a zda je pravý. Žalovaný k další námitce žalobce uvedl, že nemá pochybnost o tom, že materiální znak přestupku byl řádně naplněn i z důvodu, že došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci nejméně o 18 km/hod., tedy nešlo o překročení rychlosti banálního charakteru. Taktéž odůvodnění správního orgánu I. stupně je v tomto zcela dostačující. Žalovaný dále uvedl, že je zcela právně nevýznamné, jak se předmětný úsek žalobci jeví, neboť stále se jednalo o úsek prokazatelně se nacházející v obci, kde měl žalobce povinnost rychlost stanovenou zákonem respektovat a neměl ji tak překračovat. K další námitce žalobce žalovaný uvedl, že žalobci nepřísluší hodnotit adekvátnost rychlostního limitu stanoveného v daném úseku. K další námitce žalobce žalovaný uvedl, že postupoval procesně i hmotněprávně dle právní úpravy účinné do 30. 6. 2017 (zákon č. 200/1990 Sb., zákon č. 500/2004 Sb., zákon č. 361/2000 Sb.), přičemž nebyly shledány žádné důvody, jež by měly vést k užití nové právní úpravy účinné od 1. 7. 2017 (zákon č. 250/2016 Sb., zákon č. 500/2004 Sb., zákon č. 361/2000 Sb.). Žalovaný dále uvedl, že kritéria uvedená v zákoně č. 200/1990 Sb., byla formulována demonstrativně nikoliv taxativně, stejně tak je to formulováno i v rámci nové právní úpravy v zákoně č. 250/2016 Sb., tedy podrobněji formulovaný, ale stále demonstrativní výčet polehčujících a přitěžujících okolností sám o

sobě nemůže mít za následek užití nové právní úpravy s odkazem na to, že je ustanovení příznivější pro účastníka řízení. Žalovaný dále uvedl, že správní orgán I. stupně zohlednil veškeré okolnosti zjištěné ve prospěch i neprospěch žalobce, nebyl však povinen zohledňovat případný postih v disciplinárním řízení, neboť o takové skutečnosti nebyl žádný poznatek a ani žalobce netvrdil, že by měl být za předmětný skutek postižen v disciplinárním řízení. Žalovaný dále uvedl, že uloženou výměru sankce pokuty považuje za přiměřenou a řádně odůvodněnou, přičemž mimo jiné nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobce byl postižen ve společném řízení za spáchání dvou přestupků, kdy k tomuto bylo též při ukládání sankce přihlédnuto. K námitce žalobce týkající se údajné nezákonnosti skrytého měření ze strany Policie ČR, žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně neměl žádný důvod pochybovat o zákonnosti provedeného měření rychlosti, tedy není zde žádného důvodu zabývat se nyní namítanou možností nezákonnosti provedeného měření, když žalovaný nezákonnost při provádění měření neshledal. Zároveň pak žalobce žádnou námitku v tomto smyslu ve správním řízení nevznnesl, tedy správní orgán I. stupně nikterak nepochybil, když se tímto nezabýval, tedy jeho rozhodnutí nelze mít s ohledem na tuto námitku žalobce za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

4. Součástí správního spisu je Oznámení přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích ze dne 12. 5. 2017, podle něhož žalobce v tento den ve 14:04 hod. řídil osobní motorové vozidlo značky Audi A7, RZ: ..., barvy hnědá metalíza, v Plzni v ulici Rokycanská, ve směru jízdy do centra města a byla mu naměřena rychlost 68 km/h již po odečtení odchyly, byla tedy překročena maximální stanovená rychlost 50 km/h. Měřeno bylo rychloměrem RAMER 10C. Žalobce nepředložil ke kontrole řidičský průkaz, neměl jej u sebe. Žalobce se odmítl vyjádřit a oznámení přestupku odmítl podepsat. Podle úředního záznamu PČR, Městského ředitelství policie Plzeň, ze dne 17. 5. 2017, bylo dne 12. 5. 2017 hlídkou PČR na ulici Rokycanská v prostoru zastávky MHD – Divadlo Alfa zastaveno a kontrolováno motorové vozidlo značky Audi A7, RZ: ..., barvy hnědá metalíza, a jako řidič byl dle předloženého OP č. ... a následné lustrace v IS Policie zjištěn a ztotožněn žalobce. Žalobce na výzvu k předložení dokladů předepsaných k provozu a řízení motorového vozidla nepředložil řidičský průkaz s odůvodněním, že jej u sebe mít nemusí. Dále z uvedeného úředního záznamu vyplývá, že žalovaný poučoval hlídku PČR o tom, že postačí, když ukáže ofocený řidičský průkaz v telefonu. Pouze z tvaru a barvy kartičky na fotografii bylo možné usuzovat, že se jedná o řidičský průkaz, nebylo možné rozpoznat, zda se jedná o doklad pravý a zda nejsou upraveny identifikátory k dané osobě přes počítačový program. Podle úředního záznamu byla dále provedena dechová zkouška na alkohol přístrojem Dräger s negativním výsledkem. Z úředního záznamu je zřejmé, že žalobce odmítl být projednán na místě v blokovém řízení a dožadoval se projednání věci u správního orgánu. Ze záznamu o přestupku pořízeného rychloměrem je zřejmá naměřená rychlost měřeného vozidla 71 km/h (před odečtením odchyly). Součástí spisu je také ověřovací list k rychloměru RAMER 10C s datem zkoušky 20. 3. 2017 a s platností na jeden rok. Z uvedeného listu je patrné, že majitelem Autorizovaného metrologického střediska, jež ověřovací list vydalo, a výrobcem měřidla je tatáž společnost RAMET a.s. Příkazem Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 13. 6. 2017 č. j. MMP/148446/17 byl žalobce uznán vinným z porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a z aplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona, spáchaného formou nedbalosti vědomé a dále z porušení § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu v návaznosti na § 6 odst. 7 písm. a) téhož zákona a z naplnění skutkové

podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, spáchaného formou nedbalosti vědomé. Za uvedené přestupky mu byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Proti uvedenému příkazu správního orgánu podal žalobce odpor.

5. Správní orgán nařídil ústní jednání na 13. 9. 2017. V předvolání k jednání byl žalobce informován o skutečnosti, že bude při jednání proveden výslech zakročujících policistů.
6. Svědkyně prap. M.Š. při jednání uvedla, že předmětného dne vykonávala v odpoledních hodinách okolo 14:00 hod. coby policistka ČR s kolegy J.H. a P.Č. výkon služby spojený s měřením rychlosti jízdy vozidel mimo jiné v Plzni na vozovce pozemní komunikace ul. Rokycanské ve směru do centra města. Potvrdila, že v daném místě je stanovena maximální rychlost jízdy do 50 km/h. Měření rychlosti bylo prováděno ze služebního vozidla Škoda Octavia v civilním provedení, které svědkyně řídila. K měření rychlosti byl použit silniční radarový rychloměr RAMER 10C zabudovaný ve vozidle. Radar obsluhoval P.Č. Dané zařízení bylo v předmětné době řádně nastaveno a kalibrováno. K práci s uvedeným radarem byli všichni tři řádně proškoleni. V době kolem 14:04 hod. naměřili radarem překročenou rychlost jízdy ve směru do centra jedoucím motorovému vozidlu tov. zn. Audi. Naměřena byla rychlost 68 km/h po odečtu toleranční odchylky radaru. Za uvedeným automobilem se rozjeli a zastavili jej poblíž zastávky MHD – Divadlo Alfa. Po zastavení vozidla svědkyně vyzvala řidiče k předložení dokladu totožnosti a dokladů stanovených k řízení a provozu vozidla. Na výzvu řidič předložil občanský průkaz a všechny doklady k vozidlu. Dle předloženého OP a následné lustrace ve služební mobilní aplikaci v informačních systémech policie byl na místě coby řidič ztotožněn žalobce. Řidičský průkaz žalobce nepředložil s tím, že jej u sebe mít nemusí a postačí, když hlídce předloží jeho fotografii v mobilním telefonu, jak také učinil. Svědkyně žalobci sdělila, že předložení fotografie řidičského průkazu při kontrole nepostačuje, neboť z této nelze ověřit pravost dokladu či jeho ochranné prvky a uvedený přestupek proto následně zaznamenala do sepsaného oznámení přestupku. Žalobce byl následně seznámen s podstatou přestupku a hodnotou naměřené rychlosti jízdy. Žalobce nesouhlasil s vyřízením přestupků na místě a žádal o jejich postoupení do správního řízení.
7. Svědek nstržm. J.H. potvrdil skutečnosti uvedené svědkyní Š., tedy místo a způsob měření rychlosti jízdy vozidel a dále průběh silniční kontroly. Uvedl, že naměřili překročenou rychlost jízdy motorovému vozidlu tov. zn. Audi, asi zlaté barvy. Svědek dále uvedl, že u žalobce prováděl dechovou zkoušku.
8. Výpověď svědka nstržm. P.Č. taktéž potvrzuje skutečnosti uvedené svědkyní Š. a svědka H., týkající se místa a způsobu měření rychlosti jízdy vozidel. Svědek Č. byl v předmětný den obsluhou radaru. Uvedl, že naměřili překročenou rychlost jízdy motorovému vozidlu tov. zn. Audi, asi hnědé barvy. Při provedené silniční kontrole řidiče po zastavení změřeného vozidla seděl ve služebním voze a situaci sledoval přes čelní sklo. Jak konkrétně probíhala kontrola venku, neví, o detailech se dozvěděl až zprostředkovaně od kolegů.
9. Žalobce ve svém vyjádření, jež bylo správnímu orgánu doručeno dne 12. 10. 2017 prostřednictvím zmocněnce, uvedl, že se žádného přestupku nedopustil. Namítal, že z výpovědí policistů je zřejmé jednak to, že byla celá výpověď nacvičena, ovšem ne zcela detailně a že si žádný z policistů na spáchání údajného přestupku nevzpomněl zcela jasně. Žalobce namítal, že policisté nedokázali jednotně specifikovat barvu jeho vozidla, což je jednoznačným důkazem toho, že si policisté před výslechem přečetli Úřední záznam či Oznámení o přestupku, neboť ani v jedné listině není o barvě vozidla zmínka. Proto se ve

výpovědích svědků objevily „různé barvy“ vozidla žalobce. Žalobce dále namítal, že žádný z policistů nedokázal správnímu orgánu sdělit, zda bylo měřeno z místa nebo za jízdy, ale zvládli sdělit na kilometr přesně, jaká rychlost byla žalobci změřena, což by také svědčilo tomu, že se policisté seznámili s výše uvedenými dokumenty, neboť ani v jednom není uvedeno, zda bylo měřeno za jízdy či z místa, avšak stojí v nich, jaká rychlost byla žalobci naměřena. Na základě uvedeného má žalobce za to, že výpověď policistů není objektivním důkazem, neboť policisté de facto přetlumočili Oznámení o přestupku a Úřední záznam, přičemž na důležité otázky okolo případu, které v daných listinách nejsou uvedeny, si již nevzpomněli. Žalobce navrhl, aby se ke svědeckým výpovědím nepřihlíželo.

10. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že při stanovení viny ve věci přestupku žalobce vycházel ze spisového materiálu vedeného Policií ČR. O listinných podkladech zaznamenaných ve spisové dokumentaci neměl správní orgán jakýchkoliv pochybností a jako na naprosto věrohodné na ně bylo pohlíženo. Dále správní orgán vycházel ze svědeckých výpovědí zakročujících policistů a v neposlední řadě z písemného vyjádření žalobce. Správní orgán uvedl, že z předloženého spisového materiálu nevyplývají skutečnosti, které by rozporovaly či vyvracely uvedené jednání žalobce, případně vytvářely jakékoliv pochybnosti o skutečnostech, že k předmětnému jednání došlo. Rovněž neodůvodňují pochybnost, že by se tohoto jednání nedopustil žalobce. Správní orgán rovněž provedl do spisového materiálu vyhodnocení záznamu o přestupku vložím kontrolní šablony do pořízeného snímku z radarového zařízení. Daným postupem byla ve vztahu k vložené kontrolní šabloně zjištěna odpovídající pozice vozidla ve snímku. Bylo tedy ověřeno, že pořízený záznam o přestupku byl vyhotoven v souladu s návodem k obsluze předmětného radarového zařízení, kdy nevykazuje jakékoliv znaky jeho nesprávné obsluhy. Správní orgán taktéž ověřil místo přestupku a dopravní značení v inkriminovaném místě přestupku ve vztahu k maximální dovolené rychlosti jízdy, kdy z tohoto ověření je nepochybné, že k předmětnému přestupku došlo v obci Plzeň, na vozovce pozemní komunikace ulice Rokycanské. Správní orgán uvedl, že se jedná o vozovku, na níž se dle zákona stanovuje maximální povolená rychlost 50 km/h. Správní orgán ve svém rozhodnutí dále uvedl, že se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že se tento žádného přestupku nedopustil, neboť oba projednávané přestupky žalobce bez důvodných pochybností prokazují listinné důkazy spolu se svědeckými výpověďmi všech zakročujících policistů. K námitkám žalobce se správní orgán v rozhodnutí vypořádal tvrzením, že se žalobce zřejmě dostatečně neseznámil se spisovým materiálem, neboť jak v Oznámení o přestupku tak i v Úředním záznamu zakročujících policistů, ale i záznamu o přestupku je barva vozidla žalobce zaprotokolována. Správní orgán konstatoval, že s ohledem na barevné provedení vozidla žalobce zachyceným na Záznamu o přestupku shledává výpovědi obou svědků jako přijatelné a spolu navzájem korespondující, neboť barevný odstín předmětného vozidla lze zkonstatovat velmi podobným oběma svědky uvedeným variantám. Dle názoru správního orgánu je hodnocení barevného odstínu otázkou subjektivního vnímání každého jedince a navíc v daném případě nemá barva vozidla podstatný význam, když je dle RZ evidentní a nesporné, jakému vozidlu byla rychlost jízdy naměřena. K námitce žalobce ohledně skutečnosti, že svědci nebyli schopni sdělit, zda vozidlo PČR v době měření stálo či jelo, správní orgán uvedl, že i zde je zřejmé ze Záznamu o přestupku, že vozidlo stálo, tedy odporuje to tvrzení, že by se svědci před výpovědi s listinami ve spise seznámili. Správní orgán uvedl, že nemá důvod zpochybňovat skutečnosti zjištěné policisty PČR v rámci plnění jejich služebních povinností a považuje je za naprosto věrohodné. Současně správní orgán konstatoval, že v daném případě nemá ani

jakoukoliv pochybnost o naplnění formálního a materiálního znaku přestupku. Projednávané jednání je výslovně v zákoně za přestupek označeno a současně je nepochybné, že s ohledem na okolnosti jeho spáchání vykazuje zvýšené riziko možného ohrožení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a tím bezpochyby i nezanedbatelnou společenskou škodlivost. Správní orgán uvedl, že je bez pochybností, že došlo nikoli bagatelní měrou k porušení či ohrožení právem chráněného zájmu, kterým je právě omezení rychlosti jízdy vozidel za účelem zajištění bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích, ve vztahu k ochraně života, zdraví a majetku osob. Tímto svým jednáním žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku danou zákonem. Dále se správní orgán ve svém rozhodnutí vyjádřil ve věci přestupku žalobce spočívajícího v nepředložení řidičského průkazu na výzvu policisty. Správní orgán uvedl, že zákon jednoznačně zakotvuje povinnost řidiče motorového vozidla na výzvu policisty předložit doklady, mimo jiné řidičský průkaz. Správní orgán uvedl, že domněnka žalobce, že řidičský průkaz u sebe mít nemusí a postačí jeho fotografie v mobilním telefonu, je zcela mylná a bezpředmětná, když zákon nepřipouští variantu kopie či jiného záznamu tohoto dokumentu. Správní orgán dále ve věci tohoto přestupku uvedl, že v projednávané věci bylo bez pochybností prokázáno, že žalobce při kontrole na výzvu policisty nepředložil řidičský průkaz, ale nebylo již najisto postaveno, zda měl či neměl řidičský průkaz při sobě. Právě s ohledem na tuto skutečnost nekladl správní orgán žalobci za vinu přestupek spočívající v absenci řidičského průkazu při řízení vozidla, nýbrž právě toliko jeho nepředložení při kontrole na výzvu policisty. Tímto jednáním žalobce naplnil skutkovou podstatu i tohoto přestupku danou zákonem. Dále se správní orgán ve svém rozhodnutí zabýval druhem a výší uložených sankcí. Jako závažnější hodnotil správní orgán přestupek spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy. Naměřená hodnota rychlosti se pohybovala při horní hranici rozmezí stanoveného pro naplnění skutkové podstaty daného přestupku, tedy došlo k překročení rychlosti vyšší měrou, což bylo vyhodnoceno v neprospěch žalobce. Formu zavinění přestupku spočívajícího v překročení rychlosti hodnotil správní orgán jako nedbalost nevědomou, formu zavinění přestupku spočívajícím v nepředložení řidičského průkazu pak hodnotil správní orgán jako nedbalost vědomou. Po zhodnocení místa a času spáchaného přestupku spočívajícího v překročení povolené rychlosti správní orgán ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že i okolnost místa a času hrála v neprospěch žalobce, neboť se přestupku dopustil na frekventovaném místě v odpoledních hodinách pracovního dne. V závěru rozhodnutí správní orgán odůvodnil použití právních předpisů, jichž se při rozhodování ve věci řídil.

11. V žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval žalovaný postup řízení před správním orgánem I. stupně. Dále uvedl, že žalobce podal proti rozhodnutí orgánu I. stupně blanketní odvolání ze dne 27. 11. 2017, které bylo včasné a přípustné. Správní orgán I. stupně vyzval žalobce k doplnění odvolacích důvodů a stanovil žalobci k tomuto úkonu lhůtu 5 pracovních dnů. Žalobce v uvedené lhůtě odvolání nedoplnil. Žalobce neuvedl, v čem spatřuje věcnou nesprávnost rozhodnutí popř. jeho nezákonnost či vady řízení jeho vydání předcházející. Žalovaný tedy na základě § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal rozhodnutí a jemu předcházející řízení z hlediska souladu s právními předpisy v celém rozsahu a neshledal žádné pochybení správního orgánu I. stupně. Nad rámec tohoto žalovaný uvedl, že ani neshledal žádné vady ve věcné správnosti rozhodnutí, které by vedly k nezákonnosti takového rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „správní řád“), kde je uvedeno, že správní orgán musí provést důkazy

potřebné ke zjištění stavu věci. Tyto potřebné důkazy byly v řízení provedeny a bylo spolehlivě prokázáno, že se odvolatel přestupků, kladených mu za vinu, dopustil. V daném případě dostal správní orgán I. stupně v souladu s § 3 správního řádu zásadě materiální pravdy, kdy nelze pochybovat o skutečnosti, že vozidlu žalobce byla naměřena rychlost jízdy 71 km/h, tedy žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy po odečtení odchylky měření nejméně o 18 km/h a nelze pochybovat ani o skutečnosti, že žalobce při silniční kontrole na výzvu policisty nepředložil řidičský průkaz.

12. O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen SŘS), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.
13. Žalobu soud neshledal důvodnou.
14. Soud v dané věci musí předně poukázat na ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, dle kterého odvolací správní orgán přezkoumává správnost napadeného rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Soud konstatuje, že pokud se odvolací správní orgán za situace, kdy odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo vůbec odůvodněno, rozhodl přezkoumávat toto rozhodnutí i z hlediska věcného, pak tak činil nad rámec své přezkumné povinnosti.
15. Soud v dané věci dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 63/2006 ze dne 7. 2. 2007, který lze použít analogicky i v této věci, podle něhož tvoří správní řízení v I. stupni i v odvolacím řízení jeden celek a v něm platí zásada koncentrace. Soud poukazuje především na skutečnost, že odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odůvodněno nebylo, přestože byl žalobce k vznesení odvolacích důvodů správním orgánem vyzván.
16. Soud uvádí, že příznačné pro žalobu v dané věci je, že tato konstatuje velký počet dle názoru žalobce pochybení správního orgánu, ale ani v jednom případě žalobce ve správním řízení v žalobě tvrzená pochybení nevznsl. Dle názoru soudu se ani v jednom případě nejedná o námitky, které by nebylo možno uplatnit již ve správním řízení. Jak pravil Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 4. 12. 2013 č. j. 1 As 83/2013 – 60 je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová.
17. K námitce žalobce ohledně nedostatečného odůvodnění materiální stránky přestupku spočívajícího v nepředložení řidičského průkazu žalobcem na výzvu PČR soud podotýká, že se zcela ztotožňuje s názorem žalovaného, tedy že materiální stránka přestupku byla naplněna. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu, na kterou ostatně odkazuje i žalovaný, kdy soud považuje v běžně se vyskytujících případech materiální stránku přestupku za naplněnou již naplněním formálních znaků přestupku, pokud nejsou přítomny takové okolnosti, které by závažným způsobem snižovaly společenskou nebezpečnost jednání, jež v posuzovaném případě zjevně nenastaly. Soud se dále ztotožňuje i s názorem žalovaného, že k porušení zájmu chráněného zákonem došlo, neboť zájmem společnosti je, aby každý řidič motorového vozidla měl u sebe řidičský průkaz prokazující jeho oprávnění řídit motorová vozidla. To, že žalobce na místě policistům předložil fotografii řidičského průkazu v mobilním telefonu, ho nijak z odpovědnosti za přestupek nevyvíňuje, neboť dle ustanovení § 6 odst. 8 silničního zákona je řidič motorového vozidla

povinen na výzvu policisty předložit tomuto ke kontrole doklady uvedené v odst. 7 téhož ustanovení, tedy i řidičský průkaz. Zákon nestanovuje možnost, že by řidič motorového vozidla mohl předložit řidičský průkaz v jiné formě než ve fyzickém originálním provedení.

18. Skutečnost, že se žalobce na místě prokazoval fotografií řidičského průkazu, nemůže být v daném případě dle názoru soudu brána jako skutečnost natolik zásadně snižující společenskou nebezpečnost jednání žalobce, že by bylo na místě pochybovat o naplnění materiální stránky přestupku. Z výsledku svědků je zřejmé, že z předložené fotografie je patrné pouze z barvy a tvaru že by se mohlo jednat o řidičský průkaz, avšak nebylo možné posoudit jeho pravost a přítomnost ochranných prvků. Správní orgán I. stupně proto dle názoru soudu nepochybil, když neshledal nenaplnění materiální stránky daného přestupku.
19. Pokud jde o námitku žalobce týkající se nedostatečného odůvodnění naplnění materiální stránky přestupku, který spočíval v překročení rychlosti, nemá soud sebemenších pochyb o tom, že materiální stránka byla naplněna, neboť z rozhodnutí orgánu I. stupně je zřejmé, že žalobce překročil povolenou rychlost v obci o minimálně 18 km/h, tedy nejedná se o míru překročení rychlosti nepatrnou, jež by mohla být brána jako polehčující okolnost.
20. K námitce žalobce, že se správní orgán vůbec nezabýval povahou daného úseku a adekvátností limitu 50 km/h soud uvádí, že není v dané věci rozhodné, jak se předmětný silniční úsek žalobci jevil, neboť měl povinnost, danou zákonem a dopravním značením, dodržovat a respektovat stanovenou rychlost v obci a jeho námitky ohledně nepřiměřenosti nejvyšší možné povolené rychlosti v daném úseku jsou tak zcela irelevantní, neboť žalobci toto posuzovat nepřísluší. K návrhu žalobce na zpracování znaleckého posudku znalcem z oboru dopravy k otázce, jaký je adekvátní rychlostní limit v tomto úseku, soud uvádí, že při jednání správního orgánu I. stupně či v odvolacím řízení byl žalobce v tomto směru zcela nečinný a soud provedení takového důkazu považuje za nadbytečné a ve své podstatě pro rozhodnutí v dané věci jako nepodstatné, neboť jeho provedení nemůže ovlivnit závěr o spáchání přestupku.
21. Soud dále podotýká, že tvrzení žalobce, že neviděl dopravní značení „Začátek obce“ je zcela nevěrohodné, neboť ze správního spisu je zřejmé, že skutečnost, že se nachází v obci, žalobci oznamovalo hned několik dopravních značek a je tedy nepravděpodobné, že by všechny tyto přehlédl.
22. K námitkám žalobce týkajícím se uložených sankcí soud konstatuje, že výše uložených sankcí je přezkoumatelná a dostatečně odůvodněná, správním orgánem byly vzaty v úvahu přitěžující a polehčující okolnosti a bylo uvedeno, jak byly tyto hodnoceny, zda ve prospěch či neprospěch žalobce. Soud považuje uložení sankce za přiměřené danému případu. Soud dále konstatuje, že v řízení před orgánem I. stupně ani v odvolacím řízení neshledal žádné průtahy, jež by měly mít vliv na výši uložené sankce, jak žalobce v žalobě namítal. Dle názoru soudu je lichá i námitka žalobce, že mu byla opakovaně a nespravedlivě uložena pokuta ve výši 2 000 Kč, která byla následně ve správním řízení navýšena ještě o náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Správní orgán dle názoru soudu v této věci nikterak nepochybil, neboť žalobci uložil pokutu ve stejné výši, v jaké mu byla uložena v příkazním řízení a i uložení povinnosti úhrady nákladů řízení nelze k výši sankce přičítat, neboť se jedná o dvě různé povinnosti.

23. Soud dále uvádí, že správní orgán neporušil zásadu dvojího přičítání v případě hodnocení míry překročení rychlosti a brzdné dráhy, neboť tyto okolnosti byly hodnoceny jako celek v rámci jednoho odstavce a následně tato skutečnost byla v neprospěch žalobce vyhodnocena pouze jednou.
24. Soud se dále zabýval námitkou žalobce týkající se problematiky zavinění. Soud se zde plně ztotožňuje s názorem správního orgánu I. stupně, tedy že skutečnost, že žalobce nepředložil při silniční kontrole řidičský průkaz, nastala vědomou nedbalostí žalobce, což vyplývá i z výslechu svědků. Soud podotýká, že se daném případě nemohlo jednat o negativní právní omyl, jak namítá žalobce, neboť povinnost mít u sebe řidičský průkaz a tento na výzvu policisty předložit ke kontrole, jak již výše uvedeno, vyplývá ze zákona.
25. Soud dále neshledal nepřezkoumatelným ani výrok rozhodnutí orgánu I. stupně, neboť je zřejmé, podle jakého ustanovení hmotněprávního i procesněprávního předpisu bylo postupováno. V rozhodnutí je taktéž označeno ustanovení, podle kterého vznikla žalobci povinnost uhradit náklady řízení. Dále bylo řádně specifikováno i ustanovení, dle kterého byla ukládána žalovanému pokuta. Soud dále podotýká, že pokud je ve výroku rozhodnutí orgánu I. stupně uvedeno, že platbu je žalobce povinen zaplatit poštovní poukázkou nebo bezhotovostně, neznamená to, že by žalobce nemohl provést platu i jiným zákonem umožněným způsobem. Tedy neuvedení všech možných způsobů platby taktéž nezpůsobuje nezákonnost předmětného rozhodnutí.
26. Pokud jde o námitky žalobce směřující proti měření rychlosti, je soud toho názoru, že se s měřením rychlosti dostatečně podrobně a řádně vypořádal již správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí. Z podkladů ve spise je závěr o spáchání přestupku dostatečně a bez důvodných pochybností zjištěn a prokázán, když z ověřovacího listu, fotografie a výpovědi svědků je zřejmé, že přestupek byl spáchán, spáchal jej žalobce a měření bylo provedeno způsobem, který je v souladu se zákonem a o jehož provedení nejsou žádné pochybnosti. Ostatně je žalobce v průběhu správního řízení také nevznášel, lze proto dovodit, že ani on o provedeném měření neměl pochybnosti. Soudu se proto jeví vznesení skutkových námitek poprvé v žalobě, směřujících proti měření rychlosti, i s jejich rozšířením o dosud neuváděné skutkové okolnosti (viz měření rychlosti ve vozidle civilního provedení; uvedením skutečnosti, že výrobcem i autorizovaným metrologickým střediskem je též subjekt, který má monopol na radarové rychloměry; a dále nesprávné spočtení odchylky), jako zcela účelové s cílem dosáhnout zrušení napadeného rozhodnutí a následně zániku odpovědnosti za přestupek.
27. Soud dále konstatuje, že z Oznámení o přestupku jasně vyplývá, že v měřeném úseku byl stanoven nejvyšší povolený limit daný ustanovením § 18 odst. 4 silničního zákona, a to 50 km/h v obci, a že jej žalobce překročil v míře nikoliv nepatrné. Tyto skutečnosti potvrdila ve své výpovědi i policistka M.Š.
28. Z ustanovení § 79 silničního zákona je pak *ex lege* stanovena pravomoc policistů PČR k zastavování vozidel, tudíž je zřejmé, že účelem prováděného měření bylo zajistit dodržování pravidel silničního provozu, tj. byl splněn zákonný účel měření.
29. K námitce žalobce, že výrobcem a současně i autorizovaným metrologickým střediskem, byl v případě použitého rychloměru též subjekt, RAMET a.s., který má dlouhodobě v ČR monopol na radarové rychloměry, soud uvádí, že z ustanovení § 14 s.ř.s. nevyplývá, že by RAMET a.s. byl účastníkem či pracovníkem správního orgánu, který věc projednával a rozhodoval, tedy v daném případě není žalobcem vznesená námitka podjatosti namístě.

30. Pokud jde o námitku žalobce směřující proti zveřejňování osobních údajů jeho a jeho právního zástupce na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, soud se touto nezabýval, neboť toto posuzovat není v jeho kompetenci.
31. Soud na základě uvedených skutečností dospěl k závěru o nedůvodnosti podané žaloby a proto ji dle § 78 odst. 7 SŘS, ve znění pozdějších předpisů, zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodováno dle § 60 odst. 1 SŘS, kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto nebyla náhrada nákladů řízení žádnému z účastníků přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 31. května 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně